

<http://www.luju.ro/libertatile-nu-sunt-o-concesie-furia-avocatul-gheorghe-piperea-de-5-ani-crize-mai-mult-sau-mai-putin-inventate-fac-ca-drepturi-si-libertati-sa-fie-abandonate-suntem-in-stare-de-alerta-de-pest-1-an-si-2-luni-oamenii-au-ajuns-sa-creada-ca-libertatea-nu-mai>

**LIBERTATILE NU SUNT O CONCESIE –
Furia avocatului Gheorghe Piperea:
„De 5 ani, crize mai mult sau mai puțin
inventate fac ca drepturi si libertati sa
fie abandonate... Suntem in stare de
alerta de peste 1 an si 2 luni... Oamenii
au ajuns sa creada ca libertatea nu mai
e un dar de la natura... Am ajuns sa
credem ca suntem cei mai corupti... De
ce nu face nimeni o solicitare oficiala
de ridicare a umilitorului MCV?”
(Video)**

Scris de Valentin BUSUIOC | Data: 06.06.2021 12:01

Romanii trebuie sa lupte pe toate fronturile pentru redobandirea demnitatii si a libertatii, a indemnat **avocatul Gheorghe Piperea (foto)** sambata, 29 mai 2021, la conferinta „*Vulnerabilitati actuale ale profesiei de avocat: cauze si remedii*”, organizata de catre Uniunea Nationala a Barourilor din Romania si Baroul Bucuresti.

Apelul profesorului universitar a venit in contextul in care poporul roman, in majoritatea lui, pare sa se fi obisnuit cu aberantele restrangeri de drepturi si libertati din ultimele 15 luni, sub pretextul pandemiei, precum si mai ales cu aroganta din ultima vreme a autoritatilor, care relaxeaza restrictiile cu aerul ca ne fac favoruri, iar nu ca ne dau inapoi libertatea la care suntem intreptatiti in mod natural, inca de la nastere.

Maestrul Piperea a evidentiat faptul ca aceasta tiranie nu este una autohtona, virusul pornind din Statele Unite ale Americii inca din 2001, imediat dupa atentatele de la 11 septembrie, cand autoritatile americane au aruncat pe piata marota terorismului ca pretext pentru incalcare gravă a drepturilor si libertatilor fundamentale. (Ne permitem sa adaugam ca expresia sintetica cea mai cunoscuta a tiraniei americane este Patriot Act, o lege care permite arestari si perchezitii abuzive sub simpla suspiciune ca un om ar putea fi asociat cu diverse grupari teroriste.)

Si nu doar libertatea romanilor este batjocorita, ci si demnitatea noastra, a adaugat avocatul. Un exemplu graitor in acest sens este eticheta de 'tara corupta' pe care Uniunea Europeana i-a pus-o Romaniei inca din anul 2006, prin Mecanismul de Cooperare si Verificare. De aceea, a adaugat Piperea, atat autoritatile, cat si societatea civila sunt datoare sa-i solicite Comisiei Europene ridicarea scandalosului MCV, din moment ce Romania a indeplinit de mult toate cele patru criterii impuse de catre MCV.

Acetia sunt (amintim noi):

- asigurarea unui act de justitie mai transparent si mai eficient, in special prin consolidarea capacitatii si raspunderii Consiliului Superior al Magistraturii; raportarea si monitorizarea impactului noilor Coduri de procedura civila si penala;
- instituirea unei agentii de integritate cu responsabilitati privind verificarea averilor, a incompatibilitatilor si a potentialelor conflicte de interese, cu rolul de a emite hotarari cu caracter obligatoriu, pe baza carora sa se poata aplica sanctiuni disuasive;
- pe baza progreselor realizate pana in prezent, efectuarea in continuare de investigatii profesioniste si impartiale in

legatura cu acuzatii privind acte de coruptie la nivel inalt;

- adoptarea unor masuri suplimentare pentru prevenirea si combaterea coruptiei, in special in administratia locala.

Iata discursul avocatului Gheorghe Piperea de la conferinta UNBR-BB (vezi video):

„Senzatia pe care o traiesc aproximativ de 5 ani de zile este aceea a unui exceptionalism juridic, justificat de diferite stari de criza mai mult sau mai putin inventate si care face ca drepturi si libertati care sunt in mod obisnuit considerate de la sine intelese in statul de drept, in democratie, sa fie inghetate, suspendate, amanate, ba chiar si abandonate.

Cred ca acest exceptionalism juridic poate sa-si gaseasca sorgintea in evenimentul nefericit din 11 septembrie 2001, cand in Statele Unite s-a considerat ca lupta impotriva terorismului este o motivatie suficienta pentru a suspenda drepturi. Iar in SUA s-a inceput prin limitarea dreptului la aparare a celor care – cu sau fara motivatie – erau considerati suspecti de terorism. Prin imperialism juridic, toata aceasta motivatie (care este o vopsea a unui totalitarism) a fost exportata peste tot in lume, inclusiv in Romania, si au existat autoritati publice, cum a fost un fost ministru al Justitiei din 2016 (n.r. Raluca Pruna), care, in functie fiind, a spus nici mai mult, nici mai putin decat ca in conditiile de exceptie in care noi ne luptam contra coruptiei si contra terorismului, a discuta despre drepturile si libertatile omului este un lux teoretic.

Eu am luat personal atitudine atunci. Din pacate, se pare ca am fost oarecum singular, ba chiar am fost de-a dreptul satanizat pe paginile de socializare de colegi de-ai nostri, pentru ca am sesizat inca de pe atunci care este trendul in aceasta privinta si mi-am dat seama ca daca nu vor exista crize, exceptii care sa justifice inghetarea drepturilor, ele vor putea sa fie inventate.

Si bineinteles ca in 2017 a aparut criza cu povestea care a dus la iesirea in strada a atat de multor romani, care luptau contra coruptiei si care a pus in discutie foarte serios prezumtia de nevinovatie. Ca sa ajungem in anul 2020 sa avem o alta criza, care 'justifica' inghetarea unor drepturi. Te uiti pe articolul 53 din Constitutie si vezi ca, intr-adevar, unele restrictii de drepturi pot sa fie emise prin lege, dar sunt niste conditii acolo, printre care caracterul temporar este unul care iti sare in fata imediat.

Suntem intr-o stare de alerta (care de fapt este o stare de urgenta cu alt nume) de mai mult de un an si doua luni, si nimeni nu-si pune problema daca se respecta sau nu acest caracter temporar. (De unde termenul de 'inghetare' pe care l-am folosit.) Mai mult decat atat: acest exceptionalism juridic (care se explica prin faptul ca trebuie cumva sa luptam contra unor crize mai mult sau mai putin inventate) a facut ca in mentalul colectiv sa se infiga, pur si simplu, ca un pumnal o idee cat se poate de periculoasa, cea mai periculoasa pentru democratie.

Oamenii au ajuns sa creada ca libertatea nu mai este un dar de la natura, ca nu ne mai nastem liberi, ci ca este o concesiune de la autoritati. Iata cum se vorbeste despre libertati si drepturi in ultima vreme in Romania: 'relaxam, relaxam treptat, va dam inapoi libertatile pierdute (de fapt, libertatile pe care vi le-am luat) si facem acest lucru pentru ca suntem de o maritimie infinita'.

In legatura cu acest principiu al nevinovatiei: in februarie 2017, lumea era in strada. Unii dintre noi incercau sa atraga atentia ca ne jucam periculos cu prezumtia de nevinovatie. In februarie 2017, incepuse sa se vorbeasca despre sintagma aceea nemaipomenit de draguta: 'Fara penali in functii publice' – unde 'penal' nu inseamna 'un condamnat penal' sau 'un infractor', ci inseamna 'unul pe care procurorul l-a identificat ca fiind suspect, fara sa aiba o condamnare'.

Ce s-a intamplat intre timp? A reaparut in viata noastra juridica – iar noi (n.r. avocatii) suntem principalii actori ai acestei vieti – vinovatia prin asociere, care ne-a lovit din plin cu exemplul Robert Rosu si care a facut lumea sa se gandeasca daca nu cumva un avocat care apara un infractor este el insusi infractor. Si de la intrebarea asta pana la concluzia pe care a pus-o Curtea de Casatie... E adevarat: noi respectam principiul autoritatii de lucru judecat; cu toate astea, si unele hotarari definitive pot sa fie puse in discutie – mai ales dupa ce au fost pronuntate. A mai fost doar un pas de facut pana la echivalarea avocatului care se ocupa cu consultanta data unui infractor (consultanta care era bazata si pe vreo 20 de hotarari judecatoresti) cu infractorul. Si trebuie sa incepem sa ne intrebam cum s-a ajuns aici. S-a ajuns aici pentru

ca cei mai multi dintre noi am preferat sa intoarcem privirea de la un lucru care nu ne-a placut. Cei mai multi dintre noi am preferat sa spunem ca noi, ca avocati, suntem cei care, alaturi de nemaipomenitele organe judiciare ale noastre (care nu fac niciodata nicio greseala, niciun abuz), trebuie sa contribuim la aflarea adevarului, sa luptam contra coruptiei, contra pandemiei. Noi, avocatii. Noi, cei care ar trebui mai intai sa facem un pas in spate si sa incercam sa spunem: 'Intr-adevar: acest copac este stricat, dar nu toata padurea este stricata'. Si sa incercam sa vorbim despre padure atunci cand se pune in discutie iradierea vinovatiei unui copac la intreaga padure.

Cum s-a ajuns la aceasta situatie? Ma uit de ani de zile pe rapoartele Mecanismului de Cooperare si Verificare si descopar ca resursele pe care se bazeaza acest raport (despre care nu stim ce autori are) vin de la niste organizatii non-guvernamentale militante, considerate 'societatea civila'. N-am vazut aproape niciodata (sau poate nu m-am uitat eu unde trebuie) o referire in aceste rapoarte MCV la UNBR, la Baroul Bucuresti, la ceea ce au spus unii avocati, la societatea civila pe care o reprezinta avocatura. Eu chiar cred despre avocatura ca este un stalp fundamental al societatii civile si deci ca avocatul este la modul intrinsec un stalp al cetatii, un aparator al cetatii atunci cand vede ca la portile cetatii sunt otomanii.

Ce facem noi in acesti ani? Exact la fel ca bizantinii, care erau asaltati de otomani si erau cat pe-aci sa fie cuceriti, discutau despre sexul ingerilor (n.r. chiar in momentul cuceririi Constantinopolului). Preferam sa intoarcem privirea atunci cand vedem o realitate care nu ne convine – fie pentru ca ne este teama de ostracizare pe paginile de socializare (mie, spre exemplu, nu-mi este teama. De 11-12 ani sunt acolo si primesc toate injuraturile din lume), fie pentru ca nu vrem sa ne punem rau cu niste autoritati judiciare care s-ar putea sa ne tranteasca niste procese. Se intampla lucrurile astea.

Si inchid prin a spune ca si in profesia noastra, perceptia, din nefericire, a ajuns sa fie confundata cu realitatea. Ba chiar sa fie mai importanta decat realitatea. Ce inseamna acest lucru (cel putin in opinia mea): nu mai conteaza ceea ce inca din 1948 (n.r. cand ONU a adoptat Declaratia Universala a Drepturilor Omului) stim ca inseamna egalitatea de sanse, libertatea, drepturile omului samd., ci conteaza modul in care, in forma ipocrita, autoritatile se refera la aceste drepturi.

Daca in rapoartele MCV se spune ca suntem in continuare cea mai corupta tara din Europa, cu sistemul judiciar cel mai neperformant, defect, noi am ajuns sa credem cu religiozitate in aceste lucruri, cu toate ca noi suntem parte din acest sistem si vedem ca ceea ce apare in aceste rapoarte sunt niste exemple negative de copaci stricati intr-o padure care nu este atat de stricata, ci care este inca functionala.

Ba chiar as putea sa ridic aceasta provocare pentru cei din autoritati care inca se mai uita la aceasta discutie: daca tot s-a spus despre acea decizie a Comisiei Europene din 13 decembrie 2006 (care a instituit MCV-ul) ca e obligatorie si pentru autoritatile noastre, dar si pentru Comisia Europeana, ma intreb de ce nu face nimeni o verificare daca s-au intrunit cele patru conditii puse in acea decizie. Si daca s-au intrunit, de ce nu face nimeni o solicitare oficiala (sau sa facem noi, avocatii, societatea civila) de ridicare a acestui MCV? Pentru ca este din ce in ce mai umilitor si mai departe de adevar. Este doar perceptie, si nu adevarul”.